

LBRIS

We know
books

Mesaj din partea editorului

Așteptam cu nerăbdare următoarea aventură fascinantă în seria absolut magnifică a lui Maz Evans. Al doilea volum nu doar că este la fel de amuzant și captivant ca primul, însă este și înduioșător în cel mai bun mod posibil, acel tip de înduioșare care te face să fii înflăcărat de protectiv față de eroii tăi. Plin de minunății, aventură și un simț al umorului divin, *Zei în misiune* este exact cum ar trebui să fie o carte... magnifică!

BARRY CUNNINGHAM
Editor
Chicken House

P.S. Veți găsi o secțiune *Ce și cum* foarte folositoare la pagina 315.

MAZ EVANS

ZEI ÎN MISIUNE

Seria

Zei scăpați din lesă

Cartea a doua

Cuprins

1. Pericol de moarte	7
2. Grevă la poștă	16
3. A învăța din greșeli	24
4. Pe urmele scrisorii.....	34
5. S-a terminat școala.....	44
6. Două la preț de una	53
7. Scrisoare direct la țintă	61
8. Istorie locală.....	73
9. Dacă face țiu... ..	83
10. Nu ne-am văzut de mult	93
11. Infernul.....	97
12. Întrebări.....	113
13. Făcătură.....	120
14. Non-Eveniment.....	124
15. Labirintul	134
16. Iason	144
17. Mamă dragă.....	151
18. La mulți ani cu nefericire.....	159
19. Diavolul e în detalii	167
20. O priveliște specială	181
21. Tinere	189
22. Un grătar regal așa cum se cuvine	198
23. Trezoreria.....	208
24. Luptă la muzeu	219
25. Praf și pulbere	234
26. Eroii decăzuți	244
27. Prinși în capcană.....	250
28. Adevărul complet	254
29. Mama tuturor dilemelor.....	268
30. Consiliu de război.....	283
31. Camera ascunsă.....	288
32. Cioc-cioc	301
Partea cu mulțumirile (Continuarea)	327

1. Pericol de moarte

Un țipăt spulberă liniștea dimineții asemenea tășului unei lame care secționează o bucată de hârtie igienică. Elliot Hooper reacționează primul, dacă bolboroseala „whargihghplfm?” se poate numi reacție.

Înainte să apuce să-și amintească pe deplin unde era, sau chiar cine era, un alt țipăt zdruncină dimineața de februarie.

Elliot se ridică din pat, scărpinându-se în cap. Își surprinse reflexia în oglinda din dormitor. Somnrosului de doisprezece ani i se păru că grămada blondă de păr din capul său, rebelă în momentele sale cele mai bune, semăna la ora asta cu o perie de toaletă folosită. Creierul lui amețit îi spunea că e devreme, deși abia o pusese din nou pe mama sa la culcare, pentru a nu știu câta oară.

Avusese încă o noapte grea. În ultima vreme, aproape toate erau așa.

Un al treilea urllet îl forță să se miște șovăitor din loc.

Cu siguranță nu era mama, îi cunoștea prea bine urletele. Erau oare atacați de Thanatos, Demonul Morții? Nu, Elliot îl zdrobise în Infern. Scoțând un oftat, Elliot își dădu seama că aceasta era a treia mare problemă din viața lui...

Se rostogoli din pat îmbrăcat în uniforma școlară (de ce să se schimbe în pijamale dacă oricum avea să poarte aceleași haine ziua următoare?) și merse împleticindu-se către baie.

Ajunse acolo exact când colegii săi de apartament, nemuritorii zei greci Zeus, Atena, Afrodita, Hermes și Hefaistos, se repezeau ca fulgerul (sau zburau, în ceea ce-l privea pe Hermes), sus pe scări. Se auzi încă un urlet sfâșietor.

Elliot își lipi urechea de ușa de la baie.

- În numele a treizeci de trăsnete termice, ce se întâmplă aici...? răcni Zeus.

- Nu e nimic, e doar... începu Elliot înainte ca amândouă zeițele, îmbrăcate în armură completă de luptă și cu papuci pufoși în picioare, să-l izbească de perete și să formeze o barieră protectivă în jurul său.

- Nu-ți face griji, suntem aici, zise Atena, Zeița Înțelepciunii.

- Ești ok, Elly? găfâi Afrodita, Zeița Iubirii, scoțându-și arbaleta.

- Sunt bine, răspunse Elliot, strivit în spatele scutului imens din argint al Atenei.

Motivul pentru care Elliot nu intrase în panică era că momentele dramatice erau la ordinea zilei de când locuia împreună cu o familie de nemuritori antici. După ce Fecioara, o constelație din Consiliul Zodiacal,

se prăbușise în staulul său de oi cu trei luni în urmă, Elliot:

- ⚡ Îl eliberase din greșeală pe Thanatos, Demonul Morții
- ⚡ Împrumutase coroana imperială de la regina Elisabeta a II-a
- ⚡ Aproape că fusese dat afară de la Școala Generală din Brysmore
- ⚡ Învățase să înjure în latină, greaca antică și limba satirilor.

- Deschide! tună Zeus, ciocănind în ușa de la baie. Îți ordon!

Primi drept răspuns un alt scheunat care-ți topea creierii.

Zeus îi făcu un semn lui Hefaistos, Zeul Focului.

- Stați în spate cu toții! urlă fierarul, înălțându-și toporul gigantic din bronz cu o forță surprinzătoare pentru un cocoșat de înălțimea unui copil de nouă ani. Intrăm acum!

- Stai! Hai pur și simplu să încercăm..., exclamă Elliot, în timp ce toporul din bronz sfărâma ușa în bucăți mici din lemn. Mânerul, spuse el, deschizând ceea ce mai rămase din ușa sfărâmată.

Zei se repeziră în baie țipând feroce și înălțându-și armele...

Nu o găsiră decât pe Fecioară, legănându-se pe podea cu un prosop în jurul capului.

- Scumpo? Ce ai? întrebă Hermes, după ce se admiră în treacăt în oglindă.

— Iar începem, mormăi Hefaistos.

— Care este problema, fată dragă? spuse Zeus, punându-și fulgerul înapoi în teacă. N-am mai văzut așa o criză de isterie de când i-am dat papucii gorgonei Henrietta de Ziua Îndrăgostiților.

— E... e hidos, se smiorcăi Fecioara.

— E vorba de vreun blestem? întrebă Atena.

— De vreo ciură? întrebă Afrodită.

— E vorba de bretonul ăla? întrebă Hermes. Scumpo, te-am avertizat. Nu mai e deloc la modă...

— Nu... Este... este... este...

Fecioara își scoase încet prosopul de pe cap.

Zei scoaseră un strigăt de uimire.

Elliot se holbă doar.

— Nu înțeleg, spuse el, dezamăgit că Fecioarei nu îi crescuse un al doilea cap sau o trompă de elefant. Ce s-a întâmplat?

— CE S-A ÎNTÂMPLAT?! țipă Fecioara, trăgându-se de păr. PRIVEȘTE-L!

Elliot se uită. Tot nimic.

— Băieții... murmură Atena, în timp ce Afrodită o lua în brațe pe Fecioară.

Elliot ridică din umeri spre Hermes.

— Ei, amice, șopti Zeul Mesager. Părul ei. E gen, super *maro*.

— Nu e mereu așa? întrebă Elliot.

— Prietene... râse Hermes dând din cap.

— Părul meu argintiu și frumos! se vaită Fecioara.

S-A DUS!

— O, da! spuse Elliot încetișor.

Acum că se gândea la asta, chiar arăta puțin diferit.

— Te-ai vopsit? întrebă Afrodită, trecându-și degetele prin șuvițele lungi ale Fecioarei.

— Dragă, nu-ți vopsi niciodată părul singură, spuse Hermes. Am încercat odată și m-am pricopsit cu un cap ca o salată.

— Nu m-am atins de el! scânci Fecioara. De ce așa face-o? Era perfect! Pur și simplu m-am trezit așa! Ce se întâmplă cu mine?

Elliot le surprinse pe Afrodită și pe Atena schimbând o privire fugară, plină de subînțeles.

— E doar corpul tău care se adaptează la viața de muritor, spuse Atena. De fapt, nu-ți stă așa rău...

— NU-MI STĂ AȘA RĂU?! scânci Fecioara atât de tare încât ar fi putut da startul unui meci de fotbal. Ai uitat ce e *azi*? Procesul meu?

— Slabe șanse dacă vei continua să mă bați la cap cu asta, mormăi Elliot, făcându-și loc prin mulțime ca să ajungă la perișta lui de dinți.

Nu îi plăcuseră niciodată diminețile, iar cinci ore de somn cu siguranță nu erau îndeajuns pentru tragediile nemuritorilor.

— Încearcă să nu te mai aghiți atât, spuse Atena, strângând liniștitor umerii Fecioarei. Dacă există dreptate, astăzi este ziua în care îți vei recăpăta nemurirea.

— Ascult-o pe Cap-de-Savant, kardia aia o să fie a ta, ciripi Afrodită, dându-se cu niște parfum. Și pe lângă asta, e doar un proces. Celor din Consiliul Zodiacal le place să își fluture carnețelele de notițe în toate părțile ca să se simtă importanți. Gândiți-vă doar la Ziua de Crăciun...

— Nu vorbim despre Ziua de Crăciun! se repezi Zeus.

– Egjact, scui pă Elliot cu gura plină de spumă. Așa că ștai liniștită. Nu e mare școpală.

– Nu e mare școfală? răsuflă Fecioara amenințător.

Toată lumea făcu din instinct un pas în spate.

– Ups, șopti Hermes. O să explodeze.

– NU E MARE SCOFALĂ! urlă Fecioara. A trebuit să suport viața de muritoare săptămâni întregi! Am suferit de foame, oboseală, toate emoțiile plictisitoare pe care le simt muritorii și niște reacții toxice în pantaloni de fiecare dată când mănânc fasole! E degradant, nedrept și SUPER NASOL!

Elliot scui pă pasta de dinți pe scurgere.

– Deci ar trebui să nu-ți zic de coșul ăla pe care îl ai pe bărbie?

– Ce?! Arrrrrrrrghghgh, țipă Fecioara, smulgându-se din brațele Atenei și atacându-l pe Elliot cu cea mai la îndemână armă, care s-a nimerit să fie un burete de baie roz și gigantic.

Zei se îngărămădiră din nou să-l protejeze pe Elliot. Afrodita o ținu strâns pe fata care dădea din mâini și din picioare, în timp ce Hermes o dezarmă. Atena și Zeus îl prinseră de brațe pe Elliot și-l traseră într-un loc sigur pe când Fecioara urla un blestem înspăimântător.

– ...și apoi să o faci prăjitură și să te ÎNECI CU EA! cârâi ea.

– Elly, ai udat plantele? ciripi o voce agitată în spatele lor.

Elliot se întoarse și o văzu pe mama sa, Josie, stând confuză și supărată în cadrul ușii distruse.

Mereu era așa în ultima vreme. Încercă să nu se gândească la mama cea senină și nostimă, care obișnuia să facă roata pe drumul de la școală până acasă. Se schimbă așa de mult în ultimul an! Totul se schimbase.

– Elly? întrebă din nou. Trebuie să uzi plantele. Știi cum e bunicul când vine vorba de plantele lui. Le-ai udat?

– Da, mamă, spuse Elliot, care renunțase la adevărurile dificile în favoarea minciunilor ușoare, deși nu era sigur că mama le înțelegea chiar și pe acestea.

În ultimele săptămâni, Josie trecuse prin multe schimbări, și niciuna dintre ele bună. În ciuda eforturilor imense ale lui Elliot de a avea grijă de ea, nu se vedea nicio îmbunătățire. Nu-și amintea aproape niciodată ce se întâmplase cu o clipă în urmă, stările ei deveneau cât se poate de imprevizibile și de multe ori îi era greu să aleagă cuvintele potrivite cu care să se exprime.

Elliot ignoră vocea amenințătoare din capul său.

„Starea ei se înrăutățește. Repede.“ îi spunea aceasta.

– Ce băiat bun, zise Josie. Bunicul o să fie... Ce s-a întâmplat aici?

– Nu ai de ce să te îngrijorezi, Josie, așa sunt copiii, spuse Atena cu blândețe, întorcând discret trupul fragil al lui Josie Hooper dinspre ușa stricată. Vrei să-ți fierb un ou pentru micul dejun?

Josie se desprinsese de Atena și îi prinse mâna lui Elliot.

– O să-mi facă Elly, mulțumesc, spuse ea cu suspi-cione.

Elliot oftă. Zeii încercaseră să îl ajute să aibă grijă de Josie, însă aceasta îl lăsa din ce în ce mai des doar pe el să o ducă la culcare, să o spele sau să îi facă de mâncare.

Era obositor, dar pe Elliot nu îl deranja.

„Ba da, te deranjează“, insistă vocea întunecată.

– Atunci hai să mergem jos și să punem masa, zise Atena, ridicând din umeri ca și cum și-ar fi cerut scuze către Elliot.

– Ok, spuse Josie precaută. Ai udat plantele?

Elliot o privi pe Atena cum o conducea cu grijă pe Josie în jos pe scări, spre parter. Se întrebă dacă ziua de azi avea să fie bună. O zi când mama avea să își amintească oameni și locuri și avea să rămână fericită și calmă? Sau una rea, când avea să devină foarte confuză, sau supărată, sau obsedată de vreun detaliu nesemnificativ, sau nu va putea să își amintească o conversație pe care o purtase cu cinci minute în urmă? Elliot spera să fie o zi bună. Nu mai avuseseră una de mult timp. Și nici o noapte bună.

Afrodita zâmbi și îi pișcă obrazul într-un mod care l-ar fi enervat teribil dacă gestul ar fi fost făcut de oricine altcineva în afară de o zeiță frumoasă a dragostei. Elliot trecu în revistă masacrul din jurul său.

– Scuze, prietene, zise Hermes. Suntem cu toții doar puțin săriți de pe fix. Știi, suntem, gen, super pedepsiți din ziua de Crăciun...

– NU VORBIM despre ziua de Crăciun! răcni Zeus.

– Bine, zise Elliot. Ar trebui să-ncep să pregătesc micul dejun...

– Micul dejun! spuse Fecioara, luminându-se deodată și țopăind spre parter. Excelent, sunt lihnită. După

aceea, îmi voi recâștiga nemurirea, voi găsi toate perechile șosetelor desperecheate și voi înțelege, în sfârșit!

Sări de pe ultima treaptă.

– O să fie o zi super optimală!

Elliot își dădu ochii peste cap și păși încet în urma ei. Fetele erau incredibil de ciudate.

2. Grevă la poștă

– Educația muritorilor este cu mult sub nivelul optim, declară Fecioara în bucătărie puțin mai târziu.

– Mie-mi zici? căscă Elliot în timp ce aruncă două ouă într-o tigaie cu apă fierbinte și își potrivește ceasul de buzunar.

Deosebit de amabil, Hefaiostos îi modificase ceasul de la tatăl său după ce obiectul fusese sfărâmat de un tren zburător anul trecut. Una dintre cele mai utile setări îl anunța când ouăle erau gătite complet, deși Elliot abia aștepta să încerce funcția „Explozie Controlată“, de asemenea. Nu se putea abține să nu se uite la Piatra Pământului, diamantul din Piatra Haosului pe care o ținea înăuntrul ceasului.

Nu o va putea folosi niciodată – Zeus îi spusese asta –, dar tot trebuia să găsească Pietrele de Aer, Apă și Foc ca să îl poată învinge pe Thanatos. Dar demonii răzbunători ai morții vor trebui să aștepte. Acum, Elliot era prea obosit ca să salveze lumea.

Elliot căscă și se uită prin bucătărie după ghiozdanul fără fund pe care Hermes i-l dăruise de Crăciun. Îl zări pe un scaun și îi vărsă conținutul pe masa din

bucătărie. Simbolurile vieților sale obișnuite – și ale celor mai puțin obișnuite – adunate la un loc: coroana imperială a reginei, cartea lui de matematică, perla fermecată, niște puf, stiloul în formă de fulger al lui Zeus (nu îl mai folosise de când cu incidentul din laboratorul de chimie al școlii), încă niște puf, trompeta magică a lui Hypnos, Demonul Somnului, trei capace de stilou, două stilouri (cu care nu se potriveau) și, în cele din urmă, cutia de poțiuni a Afroditei.

O deschise: poțiunea de gădilat, băutura pentru pârțuri explozive, remediul pentru zilele când nu-ți stă bine părul și... sucul de trezit. Luă o înghițitură mare și simți imediat cum îl trecu un fior de energie.

– Ce vreau să zic, continuă Fecioara, e că abia ne-am întors la școală după vacanță și iar avem încă o săptămână liberă.

– Super, nu? rânji Elliot, reîmprospătat de poțiune și de nerăbdarea cu care aștepta să înceapă, în acea după-amiază, vacanța intersemestrială.

– Nu înțeleg repulsia ta față de școală, spuse Fecioara. Muritorii fără educație formală au probabilitatea cea mai mare să fie afectați de șomaj și de uitatul la televizor în timpul zilei.

– Sună bine, spuse Elliot.

– Ba nu! pufni Fecioara. Consecințele ar putea fi dezastruoase! Ai putea să ajungi să...

– Relaxează-te, oftă Elliot. Era o glumă.

– Nu pot să înțeleg aceste glume, spuse Fecioara, încrețindu-și fruntea. Este cu mult mai eficient să spui direct la ce te referi.

– Dar nu la fel de amuzant, rânji Elliot. Cioc-cioc!

